NOAPTE BUNĂ, TEREZA

MARIAN TRIŢĂ

Schiţă premiată la concursul de literatură şi artă de anticipaţie tehnico-ştiinţifică, ediţia 1986

Îl privi speriată. Era puternic şi frumos.

— Nu-ţi fie teamă, îi porunci, n-am să-ţi fac nici un rău. Eu te-am creat.

— Cine eşti? întrebă ea.

— Dar tu ştii cine eşti?

— Eu sînt Tereza.

— Aşa te chema înainte?

— Aşa mă cheamă acum. Dar tu cine eşti?

— Stăpînul tău, Tereza.

— Cu ce drept, stăpînul meu?

— Eu te am creat, nu ai de unde şti, te-am creat să te iubesc, eram singur aici.

— Ce este aici?

— Chiar de ţi-aş spune, nu ai înţelege.

— Oricum, nu înţeleg nimic.

— Ai să înţelegi, Tereza. Numai să nu-ţi fie teamă.

— Nu mi-e teamă. Să nu mă atingi, stai acolo. Cum te cheamă?

— Clais.

O privea încîntat. Era neliniştită şi frumoasă.

— Eşti un prost, Clais, am fost dorită în atîtea lumi încît am învăţat ceva din haosul pestriţ în care vă zbateţi voi, fiinţele. Tu ce eşti, om, nu-i aşa?

— Sînt om, recunoscu Clais. Dar sînt foarte singur şi nu-s obişnuit... Mi-e dor de ai mei.

— Eşti tînăr, oftă Tereza. Sînt departe?

— Prea departe. M-au debarcat aici să le construiesc o lume, ziceau că se vor întoarce, mulţi, să ridice oraşe, cetăţi şi porturi. Nu s-au mai întors şi cred că m-au uitat. Pot să te ţin de mînă, Tereza?

— Să nu mă atingi, stai acolo.

— Dar eu sînt stăpînul tău, Tereza.

— Tu eşti Clais, un om, stăpînul nimănui. Ce ţi-a venit să mă născo-

ceşti?

— Eram singur şi doream să fiu iubit de cineva.

— Ha, ha, rîse Tereza, să nu mă iubeşti TU pe mine. Sînt o curtezană. Am fost iubită de regi şi prinţi dintr-o sumedenie de lumi. M-au adorat făpturi de la hotarul infernului şi m-au îmbrăţişat zeii... Pe cînd tu eşti un simplu om.

— Eşti frumoasă, Tereza.

— Minţi fără să ştii, nu sînt nicicum, cine te-a învăţat să mă chemi?

— Nimeni, eu. Te-am gîndit şi creat singur, ar trebui să-ţi fiu stăpîn.

— Eşti frumos, Clais. Dar nici un om nu m-a stăpînit pînă acum.

— Pot să te ţin de mînă, Tereza?

— Poţi, răspunse curtezana. Apoi, arată-mi ceva din lumea ta.

„Tu eşti o lume”, şopti el în gînd. „Cît eşti de fericit, nefericitule”, îi răspunse Tereza înfiorîndu-se uşor. Treceau peste un pod ce se sfîrşea la marginea unei scoici frumos răsfrînte.

— E casa mea, zise Clais intrînd. Tereza îl urmă.

— Arată-mi-o, ceru ea.

— Am să-ţi arăt oglinzile fermecate, ele se aprind din cînd în cînd şi chipuri necunoscute apar şi spun lucruri fără noimă. Pe mine mă distrează, mai ales atunci cînd apar şi chipuri de fete ce-mi ştiu numele şi par a vorbi cu mine. „Răspunde, Clais”, zic ele. Un timp am încercat să le vorbesc dar nu mă auzeau. O dată, o fată a şi plîns şi mi-a părut rău. Tu plîngi, Tereza?

— Nu, rosti ea mînioasă. Cum să plîng eu?

— Ştiu, tu eşti o curtezană, iar curtezanele nu plîng.

Se priveau în ochi.

Erau temători şi frumoşi.

— Povesteşte-mi despre tine, porunci Tereza.

— N-am fost niciodată stăpîn în lumea de unde vin. Sînt doar un părăsit de la care se aşteaptă un vis frumos; cînd m-au adus aici mi-au cerut o lume în care să trăiască ei, dar eu te-am creat pe tine, eşti mai frumoasă decît ceea ce îmi cereau. Aveam părinţi, i-am uitat, prieteni de tot soiul, nu-i mai ştiu, era cam demult cînd am picat aici, călare pe scoica ce îmi slujeşte drept casă. Pe atunci nu exista nimic în jur, decît un deşert peste care am tot plutit şi am tot plutit, era şi o beznă cumplită. Am născocit lumina, dar nu ca cea pe care o vezi acum, lumina de demult era neînchipuit de frumoasă, apoi am sădit oaze peste pustiul nesfîrşit, am creat animalele şi plantele, am scotocit pămîntul după rîuri şi am ridicat munţii din zare. Sînt puternic, Tereza, ştiu taine care ar putea îngropa totul în mai

puţin de o clipă... Mă gîndesc, tot ce am zidit pînă acum să-ţi dăruiesc.

— Ce să fac cu o lume pustie?

— Dar nu-i pustie, undeva în scoica ce-mi e casă se află ascunşi o parte din fraţii şi surorile mele, dar acum nu-i mai găsesc, poate mă vei ajuta tu? Ştii, demult, după ce am făcut tot ce vezi cu ochii, una din tainele ce mă făcea să zbor s-a sfărîmat lovindu-mă. De atunci toate sînt taine, pînă şi locul unde-mi sînt ascunşi fraţii şi surorile. Mi-e somn, Tereza, şi totul în jur e ascuns.

Clais se strecură într-un perete ce-l înghiţi cu un oftat. Tereza se ridică mîndră în picioare. Căută o oglindă, dar nu găsi decît oglinzile fermecate în care îşi vedea chipul deformat şi palid. Mîngîie pereţii încrustaţi cu tot soiul de luminiţe, ochi păreau că o privesc din toate părţile şi umbre se furişau tăcute prin spatele ei. Se întoarse brusc, era singură în faţa unui loc ciudat, vedea afară prin ceva ce nu vedea, ceva mai transparent ca aerul. Un cerb înaripat pluti peste văile înecate în ceaţă, coborîse noaptea şi flori ciudate înfloreau, îşi ridicau lujerele spre cele două luni ce potopeau înaltul cu argint. Un păianjen-săritor se foi prin apropiere, iar scoica tremură puţin.

Tereza ieşi cumva încîntată. Cunoştea lumea oamenilor ca pe un loc de spaimă, de oameni învăţase să-i fie milă, ei nu erau în stare decît să distrugă încercînd să imite ceva din splendoarea universului, îi ocolea, nu le colinda visele. Aici totul părea schimbat, nimic din ce vedea nu semăna cu lumile create de ei. Erau nişte munţi în faţa ei, cîţiva copaci, un rîu ce cobora mai încolo, o colină domoală peste care foşnea ceaţa. Se apropie de rîu, dar acesta fugi, apa lui se ascunse printre pietre şi răsări în spatele ei. Cerbul înaripat veni aproape şi o amuşină temător. Simţi mireasmă de mosc şi închise ochii înfiorată... O floare îi mîngîia sandaua într-o creştere domoală spre genunchi. Se retrase către scoică surîzînd. „Toate-s ascunse”, gîndi ea. „Ce lume trăznită ai făcut, sărmane Clais”. „E ca într-un basm, parcă aş fi acasă”.

Una din luni apunea într-un orizont de purpură, cealaltă creştea în exaltare aruncînd văpăi de lumină peste braţul de pădure din faţa scoicii. Intră toropită şi se aşeză pe jilţul din faţa ferestrei. Voci se născură în faţa ei şi una din oglinzile fermecate prinse viaţă, un chip liniştit, cu ochi depărtaţi o privi.

— Cine eşti? întrebă chipul din oglindă.

— Tereza, răspunse în grai rostit.

— Tereza – celălalt păru că se gîndeşte puţin – e un nume frumos, nu-i

aşa?

— E numele meu, tu cine eşti?

— Unde e Clais? întrebă chipul din oglindă.

— Doarme. Tu cine eşti? Dacă nu răspunzi, am să-ţi sparg oglinda.

— Să nu faci asta, sînt un prieten al lui Clais.

Alte oglinzi se aprinseră şi ochi de bărbaţi şi femei o priveau. „Ăştia-s oameni”, pufni Tereza împăcată că ei nu-i pot auzi gîndul. Curios, nici ea nu era în stare să le asculte gîndurile. Auzea doar visul lui Clais şi, pe dată, se simţi dezmierdată de o bucurie cum nu mai întîlnise demult.

— Cine e? întrebau chipurile din oglinzi. Ce caută acolo, a scos-o Clais din germinator? N-o cunoaştem.

— Linişte, ceru întîiul şi ceilalţi tăcură. Apoi mai zise: Vrei să-l trezeşti pe Clais?

Vocea lui era blîndă, dar dincolo de ea Tereza ghicea încordare.

— De ce? E obosit şi toate sînt ascunse.

— Vrem să-l ajutăm, a făcut o greşeală, rosti alt chip.

Tereza zîmbi.

— Nu are nevoie de ajutorul vostru. Sînt eu aici.

— Să-i spui că venim spre el să vedem lumea ce ne-a făgăduit-o.

Între oglinzi coborî tăcerea.

— Să nu veniţi aici, ceru Tereza.

— Tu de unde eşti? întrebă una din oglinzi.

„Ce seamănă cu mine”, gîndi ea, apoi răspunse:

— Vin de prea departe ca să înţelegeţi voi. Şi nici nu vă doresc aici.

Trecu în altă încăpere şi atinse peretele sub care dormea Clais.

— Tereza, întrebă el.

— Vino, chipurile din oglindă vor să ajungă la tine, dar am impresia că nu mai cunosc drumurile.

Îl privi în ochi. Ştiu atunci că doreşte ceva mai presus decît existenţa ei de scînteie de vis, îl apucă de mînă.

„Numai tu poţi să-i aduci încoace, dacă îi doreşti... mă vei pierde, dacă mă doreşti... alungă-i, îi şopti în gînd.”

Intrară în sala cu oglinzi.

— Clais, rostiră chipurile, dă-ne coordonatele.

Încet, el răsuci un buton, vocile amuţiră, luminile se stinseră încet, cu un suspin se desfăcură ferestrele şi-i inundă un întuneric de argint de afară. Undeva în adînc ceva mai zumzăi o vreme, apoi nimic nu se mai auzi.

— Cîndva, şopti Clais, o taină a explodat şi m-a lovit. De atunci toate

sînt taine. Multe sînt ascunse şi vor muri... Poate nu vom avea nevoie de ele. Dar tu ce vei face într-o lume pustie?

— Vino, rîse Tereza.

Trecură spre pădure prin apa rîului şi apa le mîngîie picioarele desculţe.